

Seven Songs of Isolation op. 2

Luc Goedert (2020-2021)

The song cycle *Seven Songs of Isolation* is a direct result of the Covid 19 pandemic and the first Lockdown in March 2020, something that could perhaps be deduced from its title. We were four students and friends in Basel who, thanks to a private music studio, could meet and work together, despite the lockdown: A singer and text-writer, a pianist, a film maker and myself, who wrote the music.

In addition to the obvious connection to the particular circumstances as the song cycle came into being, the theme of isolation in this composition is however to understand, first of all, as a timeless state of human condition: The poems by Sarah Baxter deal with the self as an individual in the middle of the surrounding world - isolated from it, and yet part of it.

Sångcykeln "Seven Songs of Isolation" kom till, som titeln låter förmoda, under den första tidens lockdown under Covid-19 pandemin i mars 2020. Vi var fyra studiekamrater, som tack vare en privat musikstudio, trots allt, kunde träffas och arbeta tillsammans: en sångerska, som också skrev texterna, en pianist, en filmare och jag själv, tonsättaren.

Förutom den uppenbara kopplingen till de särskilda omständigheterna, är sångcykelns tema – isolering - först och främst att betraktas som ett tidlöst, mänskligt tillstånd. Och i Sarah Baxters texter handlar det om jaget som individ mitt i den omgivande världen – isolerad och ändå del av del av den.

1. Reflection

The ambiguity of the title suggests the state of the Lyric Self: Reflecting and pondering over oneself as well as the reflection of one's own being onto what surrounds us. The human being as an individual is the mirror of the surrounding world and at the same time the surrounding world is the mirror of the human beings in it.

Titelns dubbeltidighet tyder på det lyriska självets befinnande: det att tänka efter och låta sig spegla i det som omger en. Människan speglas av sin omgivning och samtidigt speglar hen människorna i den.

2. Winter

The mentioned reflection seems to collapse into itself: The Lyric Self and the surrounding world collide, knowing that they both belong to the same reality. This insight is both irrevocable and painful.

Den ovannämnda speglingen verkar brytas ner: det lyriska jaget och omvärlden stöter in i varandra, väl vetande, att de obehagligen tillhör samma verklighet. Denna insikt är både oåterkallelig och smärtsam.

3. Neroli

Neroli are the flowers of the bitter orange tree and here symbolize the look outside in the wild, beautiful, frightening, awesome world. The stillness within me, the shuffle around me – or is it the other way around?

Neroli är det bittra apelsinträdet blommor och symboliserar här ett utåtblickande in i den vilda, undersköna, ångestframkallande, imponerande världen. Mitt inre lugn, frenetisk rörelse omkring mig – eller är det omvänt?

4. *Whatever Flowers*

When dreaming, the Lyric Self is at peace. In the dream, the surrounding world – reality – seems to be in balance with the inner world.

Drömmande vilar det lyriska jaget helt i sig själv. I drömmen verkar omvärlden, verkligheten, vara i jämnvikt med den inre världen.

5. *Daylight*

Darkness and Light. The Lyric Self experiences both of these opposites within itself, as well as in the surrounding world. Memories and evil premonitions – even in the course of time there is darkness and light.

Mörker och ljus. Diktjaget upplever båda i sitt eget inre liksom i omvärlden. Minnen och onda aningar – både i tid som gått och i framtiden finns mörker och ljus.

6. *Sunday Morning*

This is the moment where the Lyric Self and the surrounding world merge – this profound fusion is sincere and ecstatic. The inner life and the surrounding world cannot come closer to each other than this.

Diktjaget och omvärlden smälter nu ihop – innerlig och extatisk är denna djupaste sammankoppling. Den inre verkligheten och den omgivande världen kan inte komma varandra närmre än så.

7. *A Stranger again*

After this voyage, everything seems to have returned to the point where it began: the Self and the World. Two poles and yet a unity. And now? Resignation? Isolation?

Efter denna resa verkar allt ha återvänt till utgångspunkten: jaget och världen. Två poler och ändå en enhet. Och nu? Uppgivenhet? Isolering?